

13051.

Kõige parem

G. Modersoni järel

~~5594~~

„Kristlik Kaitsja“ väljaanne

1920.

A 3051

Siiside kirjeldus

K. Robertson kirjeldus

<p>Kuuesjaares 1920. Trükitud T. Viiv'i trüfikojas</p>

A 3051.

2/31591

15561306

Kõige parem.

Õhtu ligines. Emand Siegler pani oma wäljaõmblemise töö, mis kallal ta usinusega oli töötanud, kõrwale. Seda pidi tema armas mees täna õhta jõulu kingiks saama. Tema mees oli masinistiks raudtee peal ja pidi sellepärast päewad otša kodust ära olema. Kõif kodune töö oli Emand Siegleri toimetada ja ta pidi wäga ruttama, et oma tööga õigel ajal walmis saada. Pealegi pidi ta oma kiirest ajast weel oma kahe lapsele ohwerdama, kes alati ühe ja teise küsimisega teda tülitasiwad.

Ka praegugi astus tema wanem poeg Ernst jälle tema juure ja küsis: „Mamma, millal tuleb siis jõululaps? Sina ütled ikka warši ja warši, aga millal see warši on?“

„Ja, millal ti warti on?“ kordas wäike kahe aastane Liisi oma wenna järele.

„Ma ütlen teile kohe lapsed millal see on. Siis kui teie ilujasti laulate: „Oh tulge kõik lapsed.“ Sellepärast minge ja õppige jeltfis ilujasti laulma.“

„Kas ma siis pahasti laulan?“ ütles Ernst. Ja näidata, et ta küll heaste oskab, hakkas ta walju häälega laulma.

„Kas sina arwad, et jõululaps ainult siis sind kuuleb, kui sina nii waljusti karjud,“ ütles ema. „Jõulu lapsele peab waitfesti ja ilujasti laulma, sest tema lendab jõulu eel ühest uulitjast teisje ja waatab iga maja aknast sisse, kas lapsed ka tasafed ja sõnakuulelikud on. Kuula, ma arwan, ta ongi siin!“

Tõsi, keegi kobistas eestkojas. Lapsed jäid waitjeks. Minult tuunikella tiksumine, ja tuli kammas segasiwad waitust.

Nüüd klopiti tasafesti ukse pihta.

„Sisse!“ hüüdis emand Siegler. Kes see ometi wõiks olla?

Sisse astus suur kogu. Hämarikus olid ainult läikivad nõõbid näha.

„Tere õhtut, emand Siegler,“ ütles sisse astuja wärisewal häälel.

„Ah, teie olete, herra Braun? Andke andeks, et meil alles pime on, olge head, wõtke siin platji, kohe süütan ma lambi põlema.“

„Olgu peale,“ vastas tohter ja emand Siegler märkas, et temal raske oli sõnu leida. „Mina tulin teid ainult wassali kutsuma.“

„On mõni õnnetus juhtunud?“ küsendas emand Siegler.

„Ja, seal juhtus kofkupõrkamine reisirijate rongi ja tühja wagunite wahel.“

„Sumala pärast, on minu mees furnud?“

„Ja, tema on haawatud, raskesti haawatud! Tema tahtis enne kofkupõrkamist masina pealt maha hüpata, aga kukkus masina alla ja see lõikas tema mõlemad jalad otsast ära.“ . . .

Statukene aega walitses waihus. Siis hüüdis emand Siegler kohkunud häälega: „Herra Braun, ütlege mulle tõtt, on minu mees furnud?“

„Jah, tema on furnud. Tema elas weel ainult mõned minutid. Enne surma ütles ta: „Minu waene naene,“ ja siis „Minu Jeesus ma tulen!“

„Ma tänan teid väga herra Braun. Kas teie ei võiks mulle veel abiks olla, et furnu teha saaks siia toodud?“

„Seameelega tahan ma seda muret oma peale võtta. Sead õhtat emand Siegler!“

Tohter läks.

Kui tema ära oli läinud, langes waene naene künendades laua peale.

„Mamma! mamma!“ hüüdsiwad Ernst ja Liisi, aga mamma ei kuulnud enam midagi. Waesed lapsed hakkasid walusasti nutma.

Emand Erdmann, kes teinepool koridori elas, kuulis nutu häält ja tuli tasakesi tuppa, süütas lambi põlema ja püüdis õnnetumat naist trööstida.

Oli juba hilja õhtu. Emand Erdmann oli lapsed magama pannud. Magu gipsi kaju istus emand Siegler oma abikaasa furnuteha juures, keda Braun oli lastnud sinna kanda. Tema oli käed kokku pannud, aga ta ei palunud. Wahete wahel tõstis ta omad silmad üles, aga see ei olnud mitte nende mägede poole tõstmine, kust abi tuleb.

Tema riidles Jumalaga: „Miks pärast lasteid ja nõnda sündida? Miks pärast mõtsid ja laste käest isa ära? Sa oled ühe perekonna õnnetumaks teinud, kas seda võib ka armastuseks nimetada? Ma tänan niisuguse armastuse eest!“

Siis mõtles ta raudtee teenijate peale, kes rööpaid dieti ei seadnud ja mis läbi ka õnnetus tuli. Ta soovis neile kõige pahemat, ilma selle peale mõtlemata, et need wafsed inimesed juba ise südametunnistuse piina all kannatasiwad.

Emand Siegler oli kristlik naesterahwas. Wähemalt, ta oli ennast jelleks pidanud. Kui võimalik, oli ta ikka kirikusse läinud. Ma nõnda la sees peetud piiblitundidest wõttis ta wahel osa. Aga tõsi pühitsuse elu, nagu tema mees elas, ei olnud temal mitte. See oli ainufene must wari, mis tema abikaasa õnnelikku abielu mõni ford furwastas.

„Sagedasti oli tema mees teda palunud: „Armas Greta, sina pead ennast ümberpöörma,“ aga tema oli seda ütlemist ikka ära heitnud üteldes: „Olen ma siis nii paha inimene, et ma pean ümberpöörma? Kas ei ole [mina oma

ametis truu? Ütski ei wõi minu kohta laitust ütelda." Siis oli ta selle peale õhtanud ja wait jäänud.

Ta tõusis üles. Mälestused riisufid temalt rahu. Seal seisis tema poolik jõululingitus. Üks peapadi, pooleli wäljaõmeldud firjaga. Minuti weel weerand tundi ja ta oleks walmis olnud. Weerand tundi ja ta oleks wõinud seda oma mehele finkida! Aga ta ei tõuse enam iialgi üles!"

Pisarate jõgi woolas tema filmadest, kui ta selle peale mõtles. Aga ometi saab ta ülestõusma! Ta rääkis nii kindlasti selle üle. Ja kuidas oli see wiimane sõna mis ta oli rääkinud? Herra Braun ütles: „Minu waene naene“ . . . ja „Minu Jeesus, ma tulen!“ Nüüd oli ta tulnud. Nüüd oli ta taewas. Aga mina? Ja ta ütles õieti. Mina olen waene naene. Mii noor ja juba lest! Mii õnnelik kui meie elu ta oli ja nüüd on kõik otjas! Kuidas pidi tema nüüd üksi oma lastega walmis saama? Kaswatusmajasje ei jõudnud ta neid anda. Ikka ja ikka läks tulewit pimedamaks.

Sälle tuli nurijem küsimine: „Mitspärast

pidi see minule sündima? Millega olen ma seda ära teeninud?"

Järgmisel päeval tuli õpetaja. Herra Siegler oli temale südame sõber olnud ja ta oli teda kui wenda Issandas armastanud.

"Armas emand Siegler," ütles tema, "mina tahan teile midagi jutustada. Heila hommikul kui teie mees oma teenistusele läks, siis läksin ka mina seda teed. Et meil hulk maad ühes minna tuli, siis wõisime pikalt rääkida. Mina usun, et teile iga sõna kalliks olema saab, mis teie mees heila rääkis.

Mina küüsin tema käest kuidas tema elab ja ta wastas mulle: Minul läheb wäga hästi. Minufene mure on minul, et minu naesel seda ühte weel ei ole, mis tarwis on. Teie ei wõi omale ettekujutada, kuidas see mõnikord minule raskust teeb, et minu abikaasa alles peastmata on. Tema on muidu kõigis eeskujulik naene ja perenaene, aga seda ühte ei taha ta teada. Kõik minu palwe ja rääkimine on siitsaadik ilma tagajärjeta. Ma ütlesin temale, et kirjutatud on: Uhu Issanda Jeesuse Kristuse sisse, siis saad sina ja sinu pere õndsaks! Ja, was-

tas tema: jeda usun ma kindlasti. Aga ma fardan, et Issand peab temaga wäga tõsiselt rääkima ja teda weel rasketest teedest läbi wiima, enne kui tema ennast Issandale annab. Minul on niisugune tundmine, nagu ei jääks mina enam kaua oma perekonna juure, mis saab tema siis peale hakkama, kui temal Jesust ei ole? Aga ma ei taha mitte kahtleada, waid edasi uskuda ja edasi paluda. Ja siis ütles ta weel järgmised laulu sõnad: Süda oh jäta kõik mured, Jesus ei unusta sind. Selle peale lahkusime. Meie ütlesime üheteisele kätt surudes jumalaga ja see oli wiimane ferd.

Rääkimise ajal pidas emand Siegler oma nuttu ja nuuksus ferd tasakesti ferd waljusti.

Õpetaja rääkis edasi: Waadake armas emand, see oli teie mehe alaline mure, et teie peastetud saaks. Seda ootas ta iga päew, ja jeda ootab ka keegi teine weel rohkem, ja see on Jesus, teie Õnnistegija! Tema on ka teie pärafi oma werd walanud. Ja tema futsjub ka teid: Tulge minu juure kõik, kes teie koormatud ja waewatud olete, minja tahan teile hingamist jaata. Uskuge teda ja usaldage ennast tema

kätte, tema wõib siis ka tänasest nutu külwist teile rõõmust lõikust jaata.“

Ta waatas tema peale ja ta palest paistis, et ta neid sõnu mitte ei uskunud.

„Kuidas wõib niisugusest nutukülwist rõõmust lõikust tulla, kus kõik kadunud on?“ küsis tema karmilt. „Kuidas teie wõite nõnda rääkida?“

„Armas emand Siegler, teie teate, et kõik neile heaks tuleb, kes Jumalat armastawad. Kas teie seda täna mõistate ehk mitte, see on ükskõik. Aga et teile see raske õnnetus kasuks tuleb, tean ja usuu mina kindlasti. Teie armsa mehe palwed ei jää mitte kuulmata.“

Emand Siegler raputas ainult pead.

„Mina pean nüüd ära minema,“ ütles õpetaja, „aga ennemalt tohin ma ometi ühes teiega paluda?“ Ilma et ta selle peale wastust oleks saanud, langes ta põlwili. Emand Siegler jäi liigutamata tooli peale istuma.

* * *

Nii tühi ja õudne oli majas. Nii kaua kui furnuteha weel majas oli, ja ta teda nägi ja temale oma kurwastust rääkida wõis, oli weel

tergem, aga kui teda enam ei olnud, kui ka kõik sõbrad ja tuttavad ära läksid, tundis ta ennast nagu kõigest maha jäätud.

„Mamma, kas jõululaps ei tule nüüd enam meie juure?“ küsis Ernst.

„Oh, ja, homme on jõulud! Ta ei olnud selle peale jüugugi mõtelnud.“

„Mamma, kui nüüd isa jõululapsukesse juures taewas on, siis ei tule ta küll enam meie juure?“

„Aga ta peab tulema“ ütles väike Liisi.“

„Ole ometi taja“, manitses Ernst, ja küsis ise edasi: „Ega jõululapsuke kurwade inimeste juure ei tule!“

„Ema raputas ennast üles oma kurwadest mõtetest ja ütles: „Ometi Ernst, tuleb jõululapsuke ka kurwade inimeste juure.““

„Siis tuleb ta ka minu juure?“

„Ema waikis, aga laps tahab wastust saada.“

„Ütle ometi mamma, kas jõululapsuke tuleb ka minu juure?“

„Mina loodan, minu kallike, et ta ka minu juure tuleb.“

„Kas ei võiks meie nüüd ühes koos laulda: Oh tulge kõik lapsed?“

„Oh ja,“ hõikas väike Liisi: „Oh tulge kõik lapsed!“

Lapsed laulsid rõõmsasti. See lõi käs walu-
fasti ema südamesse. Ta ruttas magamise tuppa,
surus paksu willase rätiku oma juu ette, et wali-
nut mitte rõõmsa laste laulu ei segaks.

Ei lähe kaua, seal tuleb Ernst tema järele.
„Ei tohi enam nutta,“ ütleb ta tema käsa sili-
tades. „Sõululapsuke tuleb ka kurwade inimeste
juure. Tema tuleb ka sinu juure.“

* * *

On juba hilja. Enand Siegler istub raamatu ees ja loeb. Wahete wahel langewad juured pisarad tema silmadest raamatu peale.

See on tema mehe piibel. Raamatu wälj-
mus tunnistab, et teda palju on tarwitatud.
Ta loeb Tarweti 51 laulu.

Kui sagedasti oli tema mees teda palunud temaga ühes põlwe peal Jumalat paluda, aga ta oli ikka selle wastu seisnud ja ütelnud: „Ega mina katoliiklane pole, et ma põlwe peal pean paluma.“

Ja nüüd — esimene kord — langeb tema põlvili. Jõululaps tuleb ka kurwade juure. Ja Jeesus tuleb just heameelega kurwade juure, et neid rõõmustada . . .

Wäljas sadab lund. On jõulu laupäewa õhtu, Ernst ja Liisi on kõõkis. „Jõululaps on toas,“ oli ema ütelnud. Lapsed kuulawad, kas ei ole mitte toas jõululapse astumist kuulda.

„Ei tea, kas mina kiikhobuse saan?“ küsib Ernst; aga Liisi ei tea temale wastust anda. Kõik tema mõtted on suure puppe juures, mis tema nii heameelega tahaks omale saada.

Wiimaks läheb toa uks lahti ja ema laulab heleda häälega: „Oh tulge kõik lapsed!“

Ah seal on jõulupuu säravate küünaldega, ja seal seisab ka kiikhobu, mida weel isa isi oma pojale oli muretsenud; Ja kui suur puppe magab weel wäikeses wantris.

Suure rõõmuga tahtsiwad lapsed oma kingituste juure rutata, aga ema hoiab neid tasefesti tagasi.

„Bidage natukene,“ ütles tema, „kas teie ei mäleta mis isa ikka ütles, kui teie suure himmuga magusaid pränikuid tahtsite süüa?“

„Enne peab paluma!“ ütles Ernst. Aga siis lijab tema lapselikult juure: Kes palub? sina mamma ei wõi ju paluda, sina ei ole seda kunagi tahtnud!”

Aga juba näewad lapsed, et ema põlwele peale langeb, nagu isa ikka oli teinud.

Ka nemad langewad põlwili. Tänu ja kiitus tõuseb taewa poole, selle rääkimata armu eest, et Jumal on oma Poja kinkinud, südamlik palwe oma laste õnne ja rõõmu eest, nagu seda ainult armastaja ema paluda wõib.

Pärast kui lapsed oma kingitused kätte said ja esimene rõõmu tuhin mööda oli, tulid nad ema juure ja ütlesid: „Aga see oli ilus!”

„Mis asi nii ilus oli?“ küsis ema.

„See, et sina nõnda palusid kui isa. Kas see olnud tõesti kõige parem?“

„Ei, minu armsad lapsed, see ei olnud mitte kõige parem, waid kõige parem oli see, et jõulu-
laps ka minule tuli!“

